

להטות רצונו למחשבה הקדושה, וכשעולה עשן מאותם חלבים ואמורים ומאותם אברים, לאותה מחשבה רעה עולה בראשונה, ואת כלם נוטלת לה, ונזונית מהם.

ואחר כך עולה העשן האחר הדק, וכל אותם עליונים, מהם בעלי הדין, מתפנסים ונכנסים לפני ולפנים, עד שמתפנסים זה לתוך זה וזה לתוך זה, עד שכלם עולים להכלל הכל זה עם זה, ולהשלים זה עם זה, וגוף נקשר בגוף.

אז מעטר אותם אדם את רצונו ברצונה של אותה מחשבה טהורה. ואז הפהנים מצד הימין, והלויים מצד השמאל, מקשרים איברים באיברים, עד שמתעלה המחשבה הטהורה הזו בין ימין לשמאל, ומתחברים זה עם זה ונקשרים זה לזה, ונהיים לאחד. ואז נקרא ניחות, נחת ורצון, להתחבר ולהכנס זה עם זה. ובשכר נקשרים זה עם זה, העולם הבא מוציא את כל האור, שיאורו כלם יחד. וכל השמחה נמצאת, וכל הפנים מאירות, הכל בבשום. ונפרד אדם מתוך מחשבה רעה, ונדבק במחשבה טהורה, עד שנדבק הכל בתוך המחשבה הנסתרת העליונה של הכל, ונהיה הכל אחד.

ומה שנשאר מן הקרבן, צריך להשרף ולהתאכל בלילה, שלא יהנה ממנו אדם. מה הטעם שהעולה הזו, הקרבן של העולות, אין רשות לאדם בעולם להנות ממנה? משום שאותו קרבן אין נקרב אלא מתוך שנמשך במחשבה רעה, הצד של הטמאה. ושלא יתפשט ולא יסטה הצד הזה, הכל חוזר לתוך האש להתאכל, ולא ינה מאותו הקרבן אדם בעולם.

ואמורין, ומאינון איברין, לההיא מחשבה רעה סלקא בקדמיתא, וכלהו נטילת לה, ומתזנא מינייהו.

ולבתר סליק תננא אחרא דקיק. וכל אינון עילאין, מינייהו מאריהון דדינא, מתפנשי ועיילו לגו לגו, עד דאתכנש דא לגו דא, ודא לגו דא, עד דאסתליקו כולהו לאתפללא כלא דא עם דא, ולאשתלמא דא עם דא, וגופא אתקשר בגופא.

ברין איעטר ההוא בר נש רעותיה, ברעותיה דההיא מחשבה טהורה. וכדין פהנא מסטרא דימינא, וליואי מסטרא דשמאלא, מקשרי שייפין בשייפין, עד דאסתלקא האי מחשבה טהורה בין ימינא לשמאלא, ואתחברו דא עם דא, ואתקשרו דא עם דא, והוו חד. וכדין אקרי ניחות, ניהא ורעותא, לאתחברא ולאעלא דא בדא.

וכד כלא אתקשרו דא בדא, עלמא דאתי אפיק כל נהירו, לאתנהרא כולהו פחדא. וכל חידו אשתכח, וכל אנפין נהירין, וכלא איהו בבסימו. ואתפרש בר נש מגו מחשבה רעה, ואתדבק במחשבה טהורה, עד דאתדבק כלא בגו מחשבה סתימאה עילאה דכלא, והוי כלא חד.

ומאי דאשתאר מן קרבנא, בעיא לאתוקדא ולאחאפלא בליליא, דלא יתהני מיניה בר נש. מאי טעמא דהאי עולה, קרבן דעלוון, לית רשו לבר נש בעלמא לאתהנאה מיניה. בגין דההוא קרבנא לא אתקריב, אלא מגו דאתמשכא במחשבה רעה, סטרא דמסאבא. ודלא יתפשט ולא יסטי האי סטרא, כלא אתהדר לגו אשא לאתאפלא, ולא יתהני מההוא קרבנא בר נש בעלמא.

בְּיָדָיו אֲתָאֵפֶל כָּל מַאי דְאַשְׁתָּאָר, כְּמָה
 דְּאֵת אָמַר עַל מוֹקְדָה עַל הַמְזַבַּח
 כָּל הַלֵּילָה. דְּכַד עָאֵל לֵילֵיא, כָּל אֵינוֹן גְּרֵדֵינִי
 נִימוּסִין מְשִׁתְּפַחִין, וְאֶזְלִין וְשִׁלְטִין בְּכָל אֵינוֹן
 אַמּוּרִין (דף נ ע"ב) וּפְדָרִין, וְכִלְהוּ מִתְּאֲפְלֵי,
 וּמְנַהוּן אֲתִזְנוּן כָּל אֵינוֹן גְּרֵדֵינִי נְמוּסִין, וְאֵינוֹן
 חוּלְקָא דִילְהוּן לְאִיתְזָנָא, בְּגִין דְּלֹא יִשְׁלְטוּן,
 וְלֹא יִתְקַרְבוּן לְגוּ קוּדְשָׁא. וְיִתְפָּרֵשׁ בַּר גִּשְׁ
 מַהֲהוּא סְטָרָא, וְיִתְדַבֵּק בְּרַעוּתָא עֵילְאָה, וְכַדִּין
 שְׂבִיק לֵיהּ מְאָרִיָּה לְהַהוּא בַּר גִּשְׁ, וְכַהֲנָא
 מְכַפֵּר עֲלֵיהּ, דְּכַתִּיב (ויקרא ד כו) וְכַפֵּר עֲלֵיו
 הַכֹּהֵן מִחַטָּאתוֹ.

פְּרֻשְׁתָּא אַחֲרֵי

מדרש הנעלם

תָּא חֲזִי, בְּשַׁעְתָּא דְּאֲתַבְּרִיאֻוּ אֲתַלְבְּשׁוּ
 בְּדִיוקְנָא קַדִּישָׁא עֵילְאָה דְּנַהוּרָא,
 בְּגַנְתָּא דְּעַדָן דְּלַעֲיִלָּא. וּבְדִיוקְנָא קַדִּישָׁא
 אַחֲרָא, בְּגַנְתָּא דְּעַדָן דְּלַתְתָּא. וְיַהֲבוּן לֹון
 אַחֲסַנְתָּא עֵילְאָה. וְיַהֲבוּן לְהוּן חוּלְקָא עֵילְאָה.
 וּבַתֵּר דְּיַהֲבִין לְהוּן דָּא, אָמַר לְהוּן מְלֶאכְא,
 אָתָּא זִימְנָא דְּתִפְקוּ, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אָמַר
 דִּי תִפְקוּן מִכָּאן.

תְּנוּהוּ, וְאָמְרוּ לְאָן. אָמְרוּ לֹון תְּרִין מְלֶאכִין,
 קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אָמַר (בראשית יב א) לָךְ
 לָךְ מְאָרְצֵךְ וּמְמוֹלְדְתֵךְ וּמִבֵּית אָבִיךָ אֶל הָאָרֶץ
 אֲשֶׁר אֲרָאָךְ. מְאָרְצֵךְ: דָּא גַנְתָּא דְּעַדָן דְּלַתְתָּא.
 וּמִבֵּית אָבִיךָ: דָּא גַנְתָּא דְּעַדָן דְּלַעֲיִלָּא. אֶל
 הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲרָאָךְ: דָּא אֲרַעָא חֲשׂוּכָא וּשְׁפֵלָה.
 וְאַחֲזִיאֻוּ לֵיהּ כָּל גַּנְתָּא דְּעַדָן. וְאַחֲזִיאֻוּ
 לֵיהּ הֵיכְלִין וּבֵיתִין, מְדוּרִין עֵילְאִין
 וְכַמָּה הֵיכְלִין דְּכִסְפִין, וְכַמָּה בֵּיתִין, וְכַמָּה
 מְדוּרִין, וְכַמָּה דְּרַגִּין, וְכָל חֶלֶק וְחֶלֶק שְׂנִישׁ

בְּיָדָיו מִתְּאֲפֵל כָּל מַה שְׁנִישָׁאָר,
 כְּמֹו שְׁנִישָׁאָר (ויקרא ו) עַל מוֹקְדָה
 עַל הַמְזַבַּח כָּל הַלֵּילָה. כְּשִׁנְכֻנְס
 הַלֵּילָה, כָּל אוֹתָם שׁוֹמְרֵי הַחֻקִּים
 נִמְצְאִים, וְהוֹלְכִים וְשׁוֹלְטִים בְּכָל
 אוֹתָם אַמּוּרִים וּפְדָרִים, וְכֹלָם
 מִתְּאֲפְלִים, וּמִהֶם נִזְוָנִים כָּל אוֹתָם
 שׁוֹמְרֵי הַחֻקִּים, וְהֵם חֹלְקִים לְהוּן
 מִהֶם, כְּדֵי שְׁלֹא יִשְׁלְטוּ וְלֹא
 יִתְקַרְבוּ לְתוֹף הַקֹּדֶשׁ. וְיִפְרֹד אָדָם
 מֵאוֹתוֹ הַצַּד, וְיִדְבֹּק בְּרַצוֹן עֲלִיוֹן,
 וְאִז יִסְלַח לוֹ אֲדוֹנוֹ לְאוֹתוֹ אָדָם,
 וְהַכֹּהֵן מְכַפֵּר עֲלָיו, שְׂכַתוּב (שם ד)
 וְכַפֵּר עֲלָיו הַכֹּהֵן מִחַטָּאתוֹ.

פְּרֻשְׁתָּא אַחֲרֵי

מדרש הנעלם

בֵּא וּרְאֵה, בְּשַׁעָה שְׁנִישָׁאָרֻוּ,
 הַתְּלַבְּשׁוּ בְּדִיוקְנָא קַדִּישָׁא עֲלִיוֹן שֶׁל
 אוֹר, בְּגִין הַעַדָן שְׁלַמְעֵלָה,
 וּבְדִיוקְנָא קַדִּישָׁא אַחֲרֵי בְּגִין הַעַדָן
 שְׁלַמְטָה, וְנִתְּנוּ לָהֶם נַחֲלָה
 הַעֲלִיּוֹנָה. וְנִתְּנוּ לָהֶם חֶלֶק עֲלִיוֹן.
 וְאַחֲרֵי שְׁנִתְּנוּ לָהֶם אֵת זֶה, אָמַר
 לָהֶם הַמְּלֶאכִים: בֵּא הִזְמִן שְׁתַּצְאוּ,
 שְׁתַּקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא אָמַר שְׁתַּצְאוּ
 מִכָּאן.

תְּמַהוּ, וְאָמְרוּ: לְאָן? אָמְרוּ לָהֶם
 שְׁנֵי הַמְּלֶאכִים: הַקֹּדֶשׁ בְּרוּף
 הוּא אָמַר (בראשית יב) לָךְ לָךְ מְאָרְצֵךְ
 וּמְמוֹלְדְתֵךְ וּמִבֵּית אָבִיךָ אֶל
 הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲרָאָךְ. מְאָרְצֵךְ - זֶה
 גִּן הַעַדָן שְׁלַמְטָה. וּמִבֵּית אָבִיךָ -
 זֶה גִּן הַעַדָן שְׁלַמְעֵלָה. אֶל הָאָרֶץ
 אֲשֶׁר אֲרָאָךְ - זֶה הָאָרֶץ הַחֲשׂוּכָה
 הַשְּׁפֵלָה.

וְהִרְאוּ לוֹ כָּל גִּן הַעַדָן, וְהִרְאוּ לוֹ
 הֵיכְלוֹת וּבֵיתִים, מְדוּרִים עֲלִיוֹנִים,
 וְכַמָּה הֵיכְלוֹת נְכֻסְפִים, וְכַמָּה
 בֵּיתִים, וְכַמָּה מְדוּרִים, וְכַמָּה
 דְּרַגּוֹת, וְכָל חֶלֶק וְחֶלֶק שְׂנִישׁ לוֹ
 לְצַדִּיק בְּפָנָי עֲצֻמוֹ.

לְצַדִּיק בְּפָנָי עֲצֻמוֹ.

אמר: מה ההיכלות הללו? אמרו
לו שני המלאכים: ארבעים
ושנים היכלות הם מרקמים
מפמה גונים נאים, וכל אדם
שקורא קריאת שמע שם של
ארבעים ושנים שמות פראוי,
יירש אותם. העלו אותו לשבעים
מדרגות, ובהן שבעים ושנים
חלונות, ומרקמים בכמה גונים.
אמר, למי אלו? אמרו לו, כל איש
שקורא קריאת שמע שם של
שבעים ושנים תבות כמו
שצריך, יירש את זה.

הבניסו אותו הלאה, והראו לו
חמשים מדורים אחרים, מרקמים
בכמה גונים. אמר, למי אלו?
אמרו לו, לכל אדם שקורא
קריאת שמע שם של חמשים
תבות כמו שצריך, יירש את זה.
הבניסו אותו הלאה, הראה לו
שבעים ושנים מדורים אחרים
מרקמים בכמה גונים. אמר: למי
הם? אמר לו: לכל אדם שקורא
קריאת שמע שם של שבעים
ושנים תבות שיש בפרשה
הרביעית.

אמר להם: ובמה אני ארויח זה?
אמרו לו: (בראשית א) בעצבון
תאכלנה. אמר להם: ומהו
העצבון? אמרו לו: נעשה
ונשמע. עשיה - במעשים טובים,
ושמיעה - בתורה.

הוציאו אותו מגן עדן, והלכו עמו
לגיהנם, ועמוד הענן ללכת עמו
ביום על ראשו, ועמוד האש
ללכת עמו בלילה. אמרו לו: בא
תראה, המקום הזה הוא חשוף
ביום ובלילה. הראו לו את כל
מדורי הגיהנם, והראו לו את
להט החרב המתהפכת. והראו לו
(ישעיה ג) הפלבים עזי נפש לא ידעו
שבועה.

אמר להם: מי הם? אמרו לו:
אותם ארבעים ושנים היכלות

אמר מה אינון היכלין, אמרו ליה תרין
מלאכין, ארבעין ותרין היכלין אינון
מרקמן מפמה גוונין נאים, וכל אינש דקרי
קרית שמע שמא דארבעין ותרין שמיהן פדקא
יאות, יירת לון. עאלו ליה לשבעין דרגין,
ובהון שבעין ותרין חלונות, ומרקמן בכמה
גוונין. אמר למאן אינון. אמרו ליה, כל אינש
דקרי קרית שמע שמא דשבעין ותרין תיבין
פדקא יאות, יירת דא.

עאלו ליה להלן, ואחזו ליה חמשין מדורין
אחרנין, מרקמן בכמה גוונין. אמר
למאן אינון. אמרי ליה, לכל בר נש דקרי
קרית שמע שמא דחמשין תיבין פדקא יאות,
יירת דא.

עאלו ליה להלן, אחזי ליה שבעין ותרין
מדורין אחרנין מרקמן בכמה גוונין.
אמר למאן אינון, אמר ליה, לכל בר נש דקרי
קרית שמע שמא דשבעין ותרין תיבין דאית
בפרשתא רביעאה.

אמר להון, ובמה אנא ארווח דא. אמרו ליה,
(שם ג יז) בעצבון תאכלנה. אמר להון ומהו
העצבון. אמרו ליה נעשה ונשמע. עשייה,
בעובדין טבין. ושמיעה, באורייתא.

אפיקו ליה מגנתא דעדן, ואזלו עמיה לגיהנם,
ועמודא דעננא למהך בהו ביממא על
רישיה, ועמודא דאשתא למהך בהו בליליא.
אמרו ליה, תא חזי, אתרא דא איהו חשוכא
ביממא ובליליא. אחזיאו ליה כל מדורין
דגיהנם ואחזיאו ליה להט החרב המתהפכת.
ואחזיאו ליה (ישעיה נז יא) הפלבים עזי נפש לא
ידעו שבועה.

אמר לון, מאן אינון. אמרו ליה, אינון ארבעין
ותרין היכלין חשוכין. וכמה גוונין